

OPINIONS

Tornabous, octubre de 2009

Nº 11

Gener de 1945 - En Pau i la Roseta [2]

.... En Pau i la Roseta després del ball de tarda-nit de la festa major, esperaven amb il·lusió el poder creuar-se cada dia pel carrer. Sabien l'hora en què es podien trobar, i no desaprofitaven l'ocasió per mirar-se de reüll. El fer-ho, els proporcionava el neguit i a l'hora l'alegria de saber-se aprop. L'amor s'havia despertat i de puntetes començava a fer els primers passos.

Van anar passant els dies i la Roseta sentia un petit rosec de culpabilitat, anava espaiant les trobades amb en Ricard... ja no la satisfieien. Ben al contrari. Cada vegada se li feien més feixugues... Havia de parlar amb ell i comunicar-li que la seva relació no podia anar més enllà... De moment, només li diria que la il·lusió del primer temps havia minvat i que volia un temps per reflexionar... No li anomenaria que en el seu cor només hi havia cabuda per en Pau... No el volia ferir... El temps fóra l'encarregat de fer-li-ho saber.

La Roseta va parlar amb els seus pares i els va comunicar que pensava deixar en Ricard. Els va dir que sabia que era un bon xicot i que ella inclús l'havia arribat a estimar, però que aquesta estima no tenia res a veure amb el gran amor que sentia dins el seu cor per en Pau.

No cal anomenar el gran disgust dels pares per la decisió que havia pres la seva filla. En Ricard, era l'hereu d'una casa benestant i la Roseta hagués arribat a ser la senyora d'aquella casa. No acabaven de pair què havia vist la seva filla en un xicot que tot just acabava d'arribar de la "mili", que era fill d'una masia de classe humil, que només tenien un ramat no massa gran, i del qual el pare en feia de pastor... Per acabar-ho d'adobar, en Pau no tenia cap ofici... Com pensava aquest noi, guanyar-se la vida per tirar una casa endavant i mantenir una família.?

Contra tots els raonament assenyats, en Pau i la Roseta es van posar a festejar... Havien hagut de vèncer molts inconvenients però... s'estimaven... la magnitud de felicitat que els proporcionava el sentir-se a prop l'un de l'altre, el contacte de les seves mans i el sabor dolç d'algun que altre bes robat d'esquitllada quan ningú els mirava... els omplia de satisfacció i benestar. De moment... en tenien prou amb aquestes mostres del seu amor...

Els dies anaven passant, en Pau ajudava en tot el que podia els seus pares, però no n'hi havia prou per llaurar-se un pervenir. Feia sis anys que havia acabat la Guerra Civil i a la nostra terra, Catalunya, només hi havia lloc per persones que sabien exercir una professió, els que feien costat políticament als guanyadors, o els que tenien diners. Ell, només tenia uns estudis primaris, no tenia un duro i per principis, no faria mai costat als vencedors. No veia cap futur...

En aquestes, va rebre una carta d'un company de "mili" en què li explicava com a l'Argentina les persones que tenien ganes de treballar, podien arribar a acumular una fortuna i tornar amb les butxaques plenes per poder establir-se en el lloc on havien deixat els seus sers estimats.

La carta el va fer rumiar molt, i va començar a il·lusionar-se amb la idea. Va comentar amb la Roseta el seu contingut dient-li que li semblava que era l'única possibilitat que tenia de fer diners, casar-se amb ella, muntar una granja, i crear una gran família... Tot plegat era el seu somni.

La Roseta l'escoltava amb el cor encongit... tenia un gran neguit dins seu, li va preguntar quan temps li semblava que estarien separats i amb un punt de gelosia, va comentar la possibilitat que en les noves terres trobés una noia que, aprofitant-se de la seva solitud el pogués enam..... En Pau, amb un gran petó als llavis no la va deixar acabar de parlar.

Van donar moltes voltes a la idea, i malgrat els inconvenients que van trobar, la possibilitat de trobar un futur en un altre país semblava que era el camí més encertat.

En Pau es va decidir a parlar amb els seus pares, i després d'un dinar de diumenge, en el moment de la sobretaula, al davant d'un cafè, una copeta de "Soberano", i el pare (perquè era diumenge) fumant un caliquenyo... els va comunicar els seus projectes... Al escoltar-lo, varen quedar molt sotragats... van parlar molta estona sobre aquesta decisió però, malgrat la tristesa que els ocasionava la notícia, no van fer-li cap comentari de retret, confiaven plenament amb el seny i el bon fer del seu fill.

I va arribar el dia en què semblava que els desitjos d'en Pau podien començar a fer-se realitat.

Es va llevar molt matí, volia ajudar per última vegada el pare en les feines que comportava el deixar l'estable net després d'haver pernoctat el ramat d'ovelles, i desbrossar l'hort del qual, la mare collia cada matí les verdures que faria servir durant el dia. En acabar, van tornar cap a casa on van trobar preparat un bon esmorzar... van menjar en silenci... tenien moltes coses a dir-se però qualsevol paraula hagués agreujat el sentiment de melangia que els embargava...

Arribada l'hora, va fer l'última mirada al seu entorn. Quantes coses viscudes en aquella casa... Els mobles de l'entrada amb el canti que sempre era a punt amb aigua fresca a l'estiu... La cuina, que a l'hivern el foc a terra els donava escalfor i que la mare, encara i afegia un braser sota la taula voltada de cadires amb coixinets sobreposats per fer mes còmoda l'estona de les sobretauls... el menjador, que només es feia servir quan venia la família o alguna persona de compromís... la seva cambra de dormir amb els porticons que li agradava deixar una mica oberts per veure la claror quan es feia de dia i la llum de la lluna, quan a la nit des de el llit, s'imaginava lo maca que seria la vida al costat de la Roseta... Semblava que volia emportar-se dins el seu cor el mínim detall, per recordar-lo després en moments de solitud i desànim...

Però... els seus estimats l'esperaven en silenci... ningú gosava donar el primer pas per acomiadar-lo... El pare, va ser el primer, i amb els ulls plorosos el va estrènyer entre els seus braços desitjant-li molta sort... Havia arribat l'hora en que el seu fill, com un ocell que ha après a fer anar les ales, aixequés el vol del niu que fins aleshores havia estat el seu aixopluc... Li va donar gaire bé tots els diners que tenia en una caixa amagada, on guardava escriptures i documents importants... no li va comentar quantes suors i privacions els havia costat tan a ell com a la mare, poder-los estalviar.

La mare esperava el seu torn. Quan van quedar enfront l'un de l'altre es van abraçar, i era tanta la tristor... tan dolorós el nus a l'estómac que sentien... que només l'alleugerava el sentir els braços de tots dos estrenyent-se fort i el caliu que els donava el contacte de les seves galtes mullades per les llàgrimes... La tieta plorant com una Magdalena, els va haver de separar tot recordant que el cotxe de Línia no esperava a ningú i que ella també el volia abraçar... A més, encara quedava... la Roseta...

Tan en Pau com la Roseta, no oblidarien mai l'emoció angoixant que sentien a l'haver-se de dir adéu... estaven tan col·lapsats que no els sortia cap paraula... Però, no calien... Es van besar amb intensitat, sense presses, un bes ple de passió i de delit com no ho havien fet mai... sabien que estarien molts, molts dies a veure's i pogué demostrar-se el gran amor que es tenien... Els seus cors pressionats per la tristor, ja començaven a sentir l'ansietat i l'enyorament que els produiria la separació i la distància.

Però malgrat aquest sentiment de dolor, en Pau, va pujar al cotxe de línia en el moment que es posava en marxa, i des de la finestra del seu seient, va fer un gest amb la mà, enviant a la Roseta l'últim petó... Aquest gest tan senzill però, tan ple d'amor, era l'últim adéu abans de començar un nou destí, que el portaria lluny, molt lluny... mar enllà...

Tots Sants

S'atansa la diada de tots Sants dia 1 de novembre i el dia 2 es commemora el dia dels difunts. Com que el següent full d'Opinions no sortirà (si no hi ha res de nou) fins a mitjans de novembre, m'ha semblat adient (ja que algú de vosaltres m'ho havíeu demanat) transcriure l'anècdota que vaig llegir en al Joan de "Cal Llanes" el dia que a l'Església vam acomiadar per última vegada a la seva dona la Mª Carme.

És curta, senzilla però real, i el protagonista és el Dr. Joan Oró, nascut a Lleida, fill de forners, que va arribar a ser professor col·laborador de la Nasa i de molts projectes espacials. Va morir el 2004.

Quan el Dr. Oró estava ja en fase terminal de la seva malaltia, i ell ho sabia, el visitava sovint, un bon amic seu, sacerdot, amb qui xerrava entre altres coses de religió. El professor Oró era una persona inquieta quant a aquest tema, es feia moltes preguntes a les que com a científic, no trobava resposta, i això el neguitejava.

En una de les seves visites, l'amic sacerdot li va preguntar: "Joan, ara que saps deixaràs aviat aquest món, no creus fóra un bon moment per replantejar-te l'existència del més enllà"?

El professor Oró amb un mig somriure, va respondre amb un poema que li agradava molt, de Joan Maragall, que diu textualment. "Si el món ja és tan formós, Senyor, si es mira amb la pau vostra dintre de l'ull nostre / què més podreu dar en una altra vida?". I va afegir el professor, sense deixar el mig somriure: "Mira, després de tants anys de treballs i investigacions, he arribat a la conclusió, que una de les coses en les que estic d'acord amb tu, és que en morir, tots ens convertirem en pols. Però m'agrada pensar que serem pols d'estrelles i que ocuparem un lloc en l'univers. Així quan els meus estimats sentin soledat i enyorança per la meva absència, sempre podran alçar el cap, mirar el firmament, parlar amb mi, i explicar-me les seves angoixes."

Aquest és el final d'aquesta petita anècdota.

Els que us heu quedat sols i sentiu la solitud dins el vostre cor, o els que teniu la sort de gaudir encara de companyia però l'absència d'un ser estimat us fa sentir una gran melangia... Si alguna vegada recordeu aquesta anècdota i la poseu en pràctica, veureu com el sol fet de mirar el firmament i escollir una estrella, la que més us cridi l'atenció... i parlar-hi... Aquest senzill gest, pot alleugerar la vostra solitud, i la vostre melangia.

Mª Mercè Usón

Reflexions de saviesa

- Solament es mor una vegada... però dura tant!!
- La bellesa complau els ulls, la dolçor encadena l'ànima.
- No ser estimat és una desventura. La veritable desgràcia és no saber estimar.
- Hi ha llavis q. en comptes de fer-los servir per besar, es fan servir com ganivets només per ferir i fer mal els altres... No et deixis seduir per ells.
- Quan algú demostra crueltat d'una manera verbal o en fets, ben segur que amaga algun q. altre tipus de passió incontrolable.
- El perdó no canvia el passat però, sí el futur.

Cuina: *Aviat vindrà el fred i ens agradarà un plat una mica consistent.*

Peus de porc amb cigrons (o patates) i escamarlans. (Optatius)

Ingredients per 4 persones:

- 4 peus de porc oberts per la meitat, si pot ser que siguin de la part del davant, són més melosos.
- ¾ de Kg. de cigrons, (els podeu comprar cuits).
- 12 escamarlans grossos.
- 2 cebes.
- 2 pastanagues.
- 2 fulles de llorer.
- 1 cabeça d'all.
- Tomàquets madurs.
- Una mica de timó.
- ½ l. de vi blanc.
- Pebre negre.
- Pebre vermell dolç.
- Patates (si no feu servir cigrons).
- Conyac.

Preparació:

Netejareu els peus de porc havent-ne tret els pèls socarrimant-los. Els posareu en una olla a pressió sobrepassats per uns dos dits d'aigua, juntament amb la ceba, la pastanaga, el llorer, els alls, la farigola els tomàquets, el pebre negre, el pebre vermell i el vi. Ho deixareu bullir una hora amb el foc no massa viu. Compte amb el vapor de l'olla quan la destapeu. Els peus han d'estar ben tendres, sinó, feu-los bullir una estona més. Deixeu-los refredar i en traieu els ossos. Poseu-los en una cassola amb el brou d'haver-los cuits, suficient perquè facin un xup, xup, amb els cigrons ja cuits.

En una paella, saltegeu els escamarlans, salats i amb un pensament de pebre, els flamejareu amb conyac dins la mateixa paella i els afegireu a la cassola on hi ha els peus i els cigrons.

Si us agrada el picant, afegiu amb mesura la ja famosa "Pimienta de Cayena."

Tot plegat deixeu que s'agermani uns deu minuts a poc foc prenent cura que no s'enganxi.

En comptes dels cigrons hi podeu posar patates que les haureu fet bullir dins de l'olla a pressió amb el brou dels peus uns deu minuts .

Quan estiguin cuites, feu la mateixa operació que amb els cigrons.

Per refrescar la pastositat dels peus, podeu posar el mig de la taula una bona amanida de enciam, tomàquet, ceba i olives, amanit amb un bon oli i vinagre.

I..... BON PROFIT